

(N° 100)
Barretinas despertau!

A la Patria

No sona, no, ma gaita
sino que parla el cor.

D'hermosas mil muntanyas, que l'hai espay roteron
ab crestas punxogudas, al vent y malceut peu
ma Patria, quinas glorias de tot a tot s'esteren
ya quin non fins l'Europa tremid, tranquila gau.

Le aiadas, no ranch ni vergamins, te historia,
per tot arreu filosofas, en sos palaus,
no li reys l'hi concedeyan, lo mon tot la gloria,
puig sab la terra tota que lo Catalans son brans,
Sino contar ho poden de Grecia las banderas
qu'els puings de nostros avos heroichs van esquinzar;
que parlin dels francesos las altes granaderas
que lo peus dels Geronesos valents van trepitjar.

La gloria catalana, ho entenga l'mon, may mimba,
lo temps n'es testimoni, la historia també ho es,
ign'ho disputa algu? l'espionga del Bruch la roja timbra
qu'entra l'rocam, ho ois porou guarda del frances.

Las mines de ma Patria, que verges ion y bellas!
tant bellas com l'aurora, quant ne devetlla al jorn,

com l'ample cel, son puras, clavetejant d'estrelles,
que transparent la vetlla, quant Catalunya dorm.

Escolta'm, Patria mia, tant sols una vegada,
no t'vol parlar l'estranger, te vol parlar ton fill,
lo cor jo vull obrirte; oh Catalunya aymada!,
car los meus ulls llustrejant que t'creea un gran perill.

2.^{on}

¿No veus aquella terra qu' al lluny del mar fluctua,
guarnida de palmeras, al brill d'un ardent sol?

Si un jorn vestida de porpra, avuy las Nagas, nua,
ensangrantada mostra sobre un mantell de dol.

Lo clam de sas esquellas, de demanans no para;
la veu de sas trompetas, no calla may tampoch,
lo crit dels germans nostres pel mar rodola encare,
y els enemics bramulan ab cent llengües de foc.

Al cim de sas muntanyas lleuger ne tremoleja
un drap ab quatre barras que fa' al contrari fior,
y ens diu ab ondas rocas, quant el levant l'oreja,
que la Catalans hi tenen un tros de noble cor.

Persona per las timbas mortifer mot de guerra,
persona per las planas, y de la plana al vall;
de Catalunya lo heroes iran a llunya terra
essent de llurs besavis lo reflectent mirall.

Estas en perill, Patria; mes ta honra no perilla,

t'han assetjat cent voltes y no has sucumbit may,
de ranc a cada gota de tos Patriotas, brilla
vri qu'al covart enfonga en l'eternal desmay.

Marxem, volem a Cuba, las naus alla en la platja
inflant, jels vent las velas, lo mar exasperat;
jau noys! junt ab las barcas, en nostre put l'imatje
mostramhi de la Verge dels peus de Montserrat.

3.^{or}

Al dalt de la torratja bronzeja la campana;
lo sol brillant s'aixeca, los nuivols desplegant;
l'aurora lo mate matia y omplena l'cel de gran;
lo firmament encreuhen moixons, ja refilant.

Se venhen per la plana baixor de mantellinas,
de vells y de canalla, muets quantant la nau;
ensemps la veu del ferro diu a las barretinas,
"s'és arrivada l' hora, ¡Patriotas despectau!"

El vuit del cel devalla espurna del sol, qui aïra
los risos de las ninas, que son de filets d'or,
risos qu'en ses onadas s'emporta l'buf de l'aira,
risos que son joguina del catiu aygador.

Jadrins ab barretina, vermelha, fajia y marita
s'atansan a' la platja, ab calces y gech blau;
de llurs peus, fins la terra remouhen ab la planta

de llurs aymias portan clavells en los seus traus.

A llurs pares y mares que ploran copios destilans,
amichs germanos y aymias, - ¿perquè, perquè ploran? -
y al bared ab crits de joya, de munt dels pals s'enfilan
y el vent porta en sas alas un crit d' A Déu niam.

Octubre de 1873